

Honnyi Levelek, Tudósítások, és Egyebek.

Nro 49.

A' Magyar Kurir 82-dik darabjához.

Magyar Ország.

Szombathely: Ha az ujságoknak az is egyik tzeljok, hogy a' tetteikről hires, természetű ajándékokról jeles, vagy más egyéb tekintetben nagyra született nevezetes férfiakat a' Közönséggel meg esmertessék, méltó, úgy velem, a' következő példát is közre botsátani

A' mi Megyebeli Püspökünk Méltóságos Perlaki Somogyi Leopold Ur Eő Nagysága, a' már jóval előbb kezdett Canonica Visitatiójának végét elérni obajtván, a' több Parochiák közt, a' még hátra lévő Rába mellyékieket, mostanában el járta. Ezen jó Méltóság r'nél tsendessebben kívánta szent kötelességét végben vinni, az eránta való tiszteletet, 's példás alázatosságának ragyogó jelei annál nagyobb ösztönt szolgáltatott a' közönséges vigadozásra. Valamerre ment, követte a' sókaság, bé menését, késését, el menetelét és egész utazását hirdette a' sok harang, mozsarak durrogása, és válogatott musika hangzása. A' papi rend a' Világiakkal, a' Világiak egymás közt vörsönöztek a' kedves Vendég megnyerésén. Lehetett ezen alkalmatossággal tapasztalni mit teszen a' belső meggyőződésből származott tisztelete a' virtusnak. Szent foglalatoskodásával intett, dorgált, feddett, és tanított oly épületessen, hogy ötven, 's hatvan esztendőös Korok is, a' kik eddig el mulatták, siettek a' Bémálás szentességét tőle fel venni. Visitatiójában sem erőltetésnek, sem részre hajlásnak helye nem volt. Az ellenkezőket szép móddal, okokkal meggyőzte, vagy igazságokat látván, magát meggyőzni engedte. A' tanulókat 's tanítókat kegyes bánásával edesget-

té, 's ajándékokkal ébresztette. Kezei az alamisnázkodásra, valamint minden egyébkor, úgy most is kiterjesztve készen valának. Alázatos leereszkedése egész a' koldus botig sugározott személyly válogatás nélkül. Ki tettett mennyire esmerője és becsüllője legyen az emberiség' jussának. Nem volt előtte alatsonság egy ügyefogyottal, vagy egy világtalannal barátságos beszédbe ereszkedni, szerentsétlen sorsának okairól értekezni, és őtet jó teteményeivel vigasztalni. Eleven bizonságát adta Keresztényi türedelmének, 's példát adott sokaknak avagy tsak az által is, hogy egy Uri asztalnál a' jelenlévő Református Predikátor egészségéért ezen szókkalköszönte-el a' poharat: Tisztelntes Urat is az Isten éltesse! Nem tsuda osztán ha az olly környékben a' hol illyen Fők vezérlik a' Kormányt, a' türedelem, 's egygyesség nőttön nő; nem tsuda ha illyen Fő Pásztornak tiszteletére más Vallásbeliek is vörsönt fútnak, lóra paripára kapván fegyveressen tsákóssan önként, nem tsak a' magok határa széléig, de az ötödik határig is vigan nyargalva késérik, és nem tsuda az is, ha ollyanok is, kiknek vélelenni nem szoros kötelesség, tsakhogy ezen kegyes Méltóságot tisztelhessék, vidámítsák, 's mulattassák el válthatatlanul nyomon követik. Ó szerentsés Megye! Ó szerentsés mellette, 's Alatta lévő Lelki Pásztorság!! Bizonyára el találta azon elmés poeta, a' ki 1806-dik esztendőben, a' midőn ezen Méltóság Püspöki helyébe bé iktattatott, Szombathely városának ekképpen hízeltkedett:

Si quis erit dignus Sancti Moderator Ovilis,
Quales prisca fides, saecula prima dabant

Si quis erit magnus Christi virtute Sacerdos
Doctus, et exemplo, pascere quid sit Oves?
Si quis erit rigidus morum custos pietate
Non fastum quaerens divitiasque suis
Si quis erit patiens, humilis, relevare cadentes
Promptus, et in miseris spargere quidquid
habet:

Si quis erit Patrio cunctos qui pectore stringet
Dispeream si non, HIC LEOPOLDUS erit.

Ungvárról — Édes Hazánkban, 's különösen ezen T. N. Ungh Vármegyében, mind régi törökös familiájának diszéről, mind ősi birtokainak, 's ezekhez maga munkás és példa nélkül sikeres iparkodása által ragasztott szembe tűnő szép Jóságainak tekintetiből mindenek előtt esmeretes Fő Hazánkfia, Tek. Nemzetes és Vitézlő, Szent-Miklósi és Ovári *Pongrátz Ferencz* Ur, Tobl. Tek. Vármegyéknek Fő Tábla Birája, mindjárt ifjú idejébe a' Tek. Vármegyének Hivatalos szolgálatjába lépven: mind ez ideig, az az már kerékszámmal 30 egész esztendeig, a' leg szebb léptsökön menven fellyebb fellyebb, és már a' múlt esztendőben, Generális Fő Perceptorságot a' leg nagyobb ditsérettel viselvén, el tökéltette magában azt, hogy ezen 30 esztendőt magába foglaló jeles EPOCHÁ el telvén, magát átaljába nyugalomra tegye, eddig viselt Hivatalát mélyly tisztelettel resignálván — Meg kell vallani, hogy 30 esztendeig, minden megszakadás nélkül — *exemplum sine exemplo* folyvást viselt Hivatalát, és ebből resultált érdemeit, mind Mgs. Administrátor Ur ő Nga, mind a' T. Státusok szívekre vévén, örömezt igyekeztek Hivatalában továbbra is meg tartani: De mikor azt végső végzésének lenni átaljába ki jelentette volna, Resignatiója, egész tisztelettel elfogadtatott

Ez az egy vigasztalásunk, hogy az Oszkolákból már ki költ 's a' legjobb nevelésű, nagy reménységű két érdemes Fiai vagynak a' tisztelt öreg Úrnak, a' kikből a' Haza, 's a' N. Megye idővel Oszlopokat reménylhet.

Ezen Resignatio történt, Ungvárt folyvást tartatott köz Gyűlésben 23 Sept. 1815.
Nagy Britannia.

Girard nevű Abbé azon Frantziák között, a' kik mint hadi foglyok még most is *Darlmoorban* és *Fortonban* tartatnak, egy esedező levelet hordozott széllyel és aláírásokat gyűtvén reá, azután vissza tért azzal Frantzia országba, hogy a' Királynak beadja. Arra kéri ezen katonák a' Királyt, hogy tartsa és vegye-fel őket ismét a' maga büséges alattvalói közzé. Reménlik, hogy kedvező választ kapnak, 's nem soká ki fognak a' fogságból szabadittatni.

Irlandiának déli részeiben nyughatatlankodás támadott, a' melly naponként nekedik, melyre nézve valamint a' *Dublina* úgy egyéb vidékekről is fegyveres seregek inditattak útnak *Tiperary* felé a' lármázók ellen, a' kik egy *Dublinből* Sept. 21-dikén indúlt tudósítás szerént már *Cashel* városát elfoglalták volna.

Egy Anekdota.

Egy Kozáknak természeti jószívűségéről ilyen anekdotát hirdettek-ki a' *Strasburgi* tudósítások: — Ez a' Kozák ott nem meszsze egy szegény familiánál lévén szálláson, gyakran szánakozott gazdája' házanépének sorsán; gyakran segítette őket étellemmel. A' gazdaaszszony viselős lévén, a' Kozáknak ott léte alatt lebetegedett. Kéves napok' mulva megleste a' Kozák az aszszonyt, hogy elszunnyadott, 's szép lassan ágyához menvén, a' gyermeket ellopta. Az aszszony felebredvén, majd hogy a' kórság ki nem törte, midőn a' gyermeket sohol nem találta. Huszonnégy óra múlva egyszer tsak bétoppán a' Kozák 's örömeben könyvezvén, vissza adta neki a' gyermeket egy tele zsatskóval, melyben 100 talérok voltak, 's előbeszéllette, hogy ő a' lefolyt idő alatt a' szomszéd falukon a' maga barátjainál a' gyermekét rendre hordozván, ezektől gyűjtögette neki össze a' 100 talérokat.